

ALAN DERSHOWITZ

TUNELURILE TERORII

RĂZBOIUL DINTRE HAMAS ȘI ISRAEL

Traducere din limba engleză de Dragoș Zetu

Prefață de Claudiu Dezeratu

CORINT
BOOKS

—2018—

Introducere

Pe 13 iunie 2014, comandantul regiunii de sud a Agenției Israeliene de Securitate (Israel Security Agency, ISA)¹, împreună cu comandantul diviziei din Gaza a IDF (Israel Defense Forces, Forțele de apărare israeliene), m-au însoțit într-un tunel săpat de membrii Hamas² care fusese descoperit recent de un agent de poliție beduin care lucra pentru IDF. Galeria era, mai degrabă, un buncăr de beton care se întindea pe câțiva kilometri, intrarea fiindu-i în Fâșia Gaza și ieșirea, lângă o grădiniță dintr-un kibbutz israelian.

Tunelul avea o singură menire: să le permită echipelor de asasini ale Hamas să răpească și să ucidă cetățeni israelieni. Comandantul de divizie mi-a spus că serviciile de informații

¹ *Sherut ha-Bitahon haKlali* (ebr., „Serviciul de Securitate Generală”), numit adesea și cu acronimele Shin Bet sau Shabak, este serviciul de securitate internă al Israelului, una dintre cele trei organizații principale ale serviciilor secrete israeliene, alături de Aman (directoratul de informații militare) (*Agaf HaModi'in*, ebr., „Secția de informații”) și de Mossad (*Ha-Mossad leModi'in uleTafkidim Meyuhadim*, ebr., „Institutul de Informații și Operațiuni Speciale”), care reprezintă serviciul de informații externe și de contraterorism (n. red.).

² Acronimul sub care este cunoscută organizația fundamentalistă islamică *Harakat al-Muqāwamah al-'Islāmiyyah* (ar., „Mișcarea de Rezistență Islamică”) (n. red.).

israeliene descoperiseră mai bine de 24 de intrări în tuneluri similare, prin toată Fâșia Gaza. Identificarea se făcuse datorită cantităților uriașe de pământ care fuseseră extrase pentru a se putea săpa galeriile. Deși serviciile secrete știau unde se aflau aceste intrări, nu puteau ordona totuși bombardarea lor, pentru că erau amplasate în interiorul unor structuri civile: moschei, școli, spitale și chiar locuințe particulare. În plus, nu puteau să afle nici traseele subterane care porneau din Gaza și duceau spre Israel, nici gurile de ieșire din partea israeliană. Savanții și experții militari israelieni au cheltuit milioane de dolari în efortul lor de a dezvolta tehnologii cu ajutorul cărora să poată descoperi traseele subterane și gurile de ieșire ale tunelurilor, care se află, uneori, și la adâncimi de peste 30 m, însă nu au reușit să găsească o soluție perfectă pentru rezolvarea acestei probleme.¹ Ieșirile din Israel ale acestor galerii reprezentau un secret al organizației islamiste atât de bine ascuns sub pământ, încât era imposibil de descoperit de către israelieni înainte ca luptătorii Hamas să iasă la lumină chiar prin acestea. Numai că atunci ar fi fost prea târziu pentru a împiedica aceste echipe ale morții să facă victime.

Am fost condus apoi în tunel și acolo am putut observa toate inovațiile tehnologice folosite, căci existau: șine pe care mergeau trenulețe care îi puteau transporta în Gaza pe israelienii răpiți, linii telefonice și de electricitate, dar și gropi săpate sub școli sau alte ținte civile, menite a depozita substanțe explozive. Am

¹ Recent, Israelul a anunțat că testează o tehnologie nouă care ar putea ajuta la localizarea traseelor și a gurilor de ieșire. A se vedea Inna Lazareva, „Israel Tests Hi-Tech Tunnel Detection System to Fight Threat from Underground”, *The Telegraph*, numărul din 23 iulie 2014, ediția pentru Jaffa (n. a.).

remarcat, de asemenea, numeroasele tuneluri secundare, legate de galeria principală, care duceau spre numeroasele guri pe care luptătorii le foloseau pentru a ieși simultan în mai multe locuri.

Imediat ce am intrat în tunel, mi-am dat seama că Israelul nu avea nicio altă soluție decât să ia măsuri militare pentru a distruge galeriile subterane. Israelul are soluții tehnice, deși nu tocmai perfecte, pentru a răspunde atacurilor cu rachete ale Hamas. Sistemul său de apărare antiaeriană denumit „Iron Dome”¹ e capabil să intercepteze și să nimicească aproximativ 85% dintre rachetele lansate de Hamas asupra orașelor israeliene². Mai mult decât atât, poate să distrugă lansatoare de rachete cu ajutorul unor bombe sofisticate, ghidate prin GPS. Nu are însă cum să răspundă problemelor create de aceste adevărate tuneluri ale terorii. Ulterior, presa a anunțat că era posibil ca Hamas să plănuiască un masacru de Roș Hașana, când sute de teroriști ar fi urmat să iasă din zeci de tuneluri în același timp și să ucidă sute, dacă nu chiar mii de civili și de soldați israelieni³. Dacă această informație ar fi fost adevărată, așa cum credeau anumiți israelieni, masacrul de Roș Hașana ar fi devenit echivalentul a o sută de atacuri asemănătoare aceluia din 11 septembrie 2001 din Statele Unite ale Americii. Chiar dacă era o exagerare, era clar că tunelurile le ofereau luptătorilor

¹ „Cupola de fier” (engl.), sistem de apărare aeriană folosit de armata israeliană proiectat pentru a intercepta și distruge obuzele de artilerie și rachetele cu rază scurtă de acțiune (trase de la distanțe cuprinse între 4 km și 70 km) (n. red.).

² Apud „Iron Dome: How Israel’s Missile Defence System Works”, *The Week*, numărul din 1 august 2014 (n. a.).

³ „Report: Hamas Planned Rosh Hashanah Attack through Gaza Tunnels”, știre a agenției de știri Jewish Telegraphic Agency (JTA), din 28 iulie 2014, în care sunt citate „surse din serviciile secrete”, precum și un articol publicat de ziarul israelian *Maariv* (n. a.).

Hamas posibilitatea de a provoca distrugeri cetățenilor israelieni. Existau și alte informații despre posibile atacuri care ar fi putut fi realizate de luptători veniți prin galerii subterane. După spusele unui locuitor din Sderot: „Obişnuiam să ne uităm în sus cu frică, dar de acum trebuie să ne uităm în jos.”¹

Pentru mine, singurele întrebări erau: când avea să reacționeze Israelul, cum urma să o facă, dacă avea să reușească oare să o facă și care urmau să fie consecințele. Era posibil ca un guvern să tolereze o asemenea amenințare la adresa propriilor cetățeni? Mai permisesse, vreodată, o altă țară să fie săpate tuneluri pe sub granițele sale, tuneluri care să le permită unor echipe de asasini să-i amenințe populația?

Am discutat aceste probleme cu prim-ministrul israelian Benjamin Netanyahu la o cină, în casa sa, la câteva zile după vizita pe care o făcusem în galerii și mi-a fost limpede că guvernul israelian era îngrijorat de faptul că tunelurile terorii reprezentau amenințări reale la adresa securității țării, din moment ce fuseseră deja folosite pentru răpirea unui tânăr soldat, Gilad Shalit, precum și pentru uciderea a doi israelieni.

Ironia sortii face ca, exact când eram în acel tunel, să aflăm că trei liceeni israelieni fuseseră răpiți. Capturarea lor, revendicată, ulterior, de Hamas, și uciderea tinerilor au constituit începutul campaniei care avea să devină cunoscută sub numele de Operațiunea „Protective Edge”², care s-a încheiat odată cu distrugerea majorității tunelurilor. Cartea are ca temă această

¹ Melanie Lidman, „They Thought it Was Rockets They Had to be Scared Of”, în *The Times of Israel*, numărul din 6 august 2014 (n. a.).

² „Marjă de apărare” (engl.), conflict declanșat pe 8 iulie 2014 de armata israeliană în Fâșia Gaza, ca răspuns la bombardarea de către palestinieni a mai multor orașe și sate israeliene, despre care se va discuta *in extenso* în continuare (n. tr.).

operațiune și motivele pentru care consider că toate acțiunile Israelului au fost justificate din punct de vedere legal, moral, diplomatic și politic, fiind un răspuns la amenințarea constituită de aceste tuneluri și la atacurile cu rachete care au precedat descoperirea acestora și care au continuat și după aceea.

Cartea se referă și la motivele pentru care mulți oameni din mass-media, din mediul academic, din comunitatea internațională și din rândul publicului larg au ignorat amenințările Hamas și au învinuit Israelul pentru acțiuni *pe care, indubitabil, le-ar fi pretins propriilor guverne* dacă s-ar fi confruntat cu pericole comparabile.

Într-adevăr, Statele Unite se află, în prezent, la conducerea unei coaliții de țări care are drept țel încercarea de a distruge ISIS și care face uz de multe dintre tacticile militare pentru folosirea cărora unele dintre aceste țări au învinuit și continuă să învinuiască Israelul.

Cred că reacțiile de tipul „dați vina pe Israel” au consecințe grave nu doar pentru Israel, ci și pentru locuitorii din Fâșia Gaza, precum și pentru lumea democratică, în general.

Învinuirea Israelului nu face decât să încurajeze organizații precum Hamas să repete așa-numita „tactică (sau stratagemă) a bebelușului mort”, pe care alte și alte grupări teroriste au ajuns să o preia. Această stratagemă, care a fost folosită cu mare succes, funcționează în felul următor: Hamas atacă Israelul, fie cu rachete, fie folosind tunelurile, forțând astfel Israelul să răspundă, așa cum ar face-o orice alt stat democratic, pentru a-și proteja propriii cetățeni. Din moment ce Hamas lansează rachete și sapă tuneluri în zone dens populate, iar nu într-un spațiu nelocuit din Fâșia Gaza, rezultatul inevitabil este că un număr important de civili palestinieni ajung să fie, la rândul lor, omorâți. Hamas încurajează, de fapt, aceste acțiuni pentru că toți conducătorii săi

știu că ziariștii se vor concentra asupra *fotografierii* bebelușilor uciși, *nicidecum asupra aflării cauzei morții acestora*, adică asupra deciziei luate tocmai de Hamas de a-i folosi pe acești prunci și pe alți civili drept scuturi umane. Astfel, Hamas se grăbește, practic, să prezinte bebelușii morți întregii lumi, însă împiedică presa să îi fotografieze propriile lansatoare de rachete sau tunelurile săpate în zone locuite de populația civilă palestiniană. Pe bună dreptate, oamenii din întreaga lume ajung să fie ultragiați la vederea imaginilor cu civili morți și să învinuiască Israelul pentru uciderea acestora. Această reacție îi încurajează apoi pe conducătorii Hamas să repete tactica bebelușului mort după scurte armistiții în timpul cărora se reînarmează și se regrupează.

În 2009, am publicat un tom intitulat *The Case for Moral Clarity: Israel, Hamas and Gaza*¹. De atunci nu s-au schimbat prea multe, cu excepția faptului că Hamas a construit încă și mai multe tuneluri și că raza de acțiune și complexitatea tehnologică a rachetelor sale s-au îmbunătățit.

Scriu această carte pentru a avertiza lumea că, în cazul în care stratagema cu bebelușii morți inventată de Hamas nu este blamată și stopată de comunitatea internațională, de mass-media, de membrii lumii universitare, de toți oamenii de bună-credință aparținând tuturor religiilor, etniilor și naționalităților, aceasta va ajunge să fie folosită și în țările fiecăruia dintre dumneavoastră, cititorii acestei lucrări. Hamas folosește în mod repetat această stratagemă condamnabilă și infamă pentru că ea dă roade! Iar ea are rezultate pentru că, în ciuda pierderilor materiale pe care Hamas le suferă în timpul acțiunilor militare repetate pe care le poartă împotriva Israelului, gruparea câștigă

¹ „Pledoarie pentru transparență morală: Israel, Hamas și Fâșia Gaza”, Camera, Boston, 2009 (n. red.).

mereu războiul mediatic, al relațiilor publice, pe acela juridic și pe acela dus în mediile universitare, războiul purtat pentru cucerirea sufletelor naive, dacă nu și a minților înțelepte ale tinerilor. Și dacă într-adevăr câștigă toate aceste războaie, dacă tactica bebelușului mort funcționează, de ce nu ar folosi-o din nou după vreo câțiva ani? Iată de ce orice „încetare a focului”, orice armistițiu dintre Israel și Hamas, înseamnă mereu că Israelul „încetează” să tragă și că Hamas continuă să ațâțe „focul”, continuă să atace, nu neapărat imediat, pentru că trebuie să se regrupeze și să se înarmeze, însă nu peste multă vreme. Și, dacă această stratagemă dă rezultate pentru Hamas, de ce nu ar fi adoptată și de alte grupări teroriste precum ISIS¹ sau Boko Haram, pentru ca și acestea să-și atingă scopurile abjecte, așa cum a făcut-o deja Hezbollah?

Singura modalitate de a opri această spirală a morții este de a considera această stratagemă a Hamas drept ceea ce este: o dublă crimă de război ale cărei victime sunt civilii, copiii, femeile și bărbații folosiți drept scuturi umane.

Eu, unul, am o singură armă în acest război: cuvintele. În timpul Operațiunii „Protective Edge”, am încercat să ofer argumente referitoare la legitimitatea războiului purtat de Israel împotriva dublei crime de război a Hamas. Am scris peste 24 de articole de opinie, am luat parte la câteva dezbateri televizate, am acordat interviuri și am vorbit în fața unui public numeros. Cu ajutorul acestei cărți încerc să mă fac auzit de și

¹ Sunt folosite mai multe acronime care se referă la Statul Islamic din Irak și Siria (Islamic State of Iraq and Syria, ISIS, engl.) inclusiv Statul Islamic din Irak și Levant (Islamic State of Iraq and the Levant, ISIL, engl.) sau, mai simplu, Statul Islamic (Islamic State, IS, engl.). Aici și în continuare va fi folosit acronimul englez ISIS al denumirii acestui stat, care a devenit deja cunoscut întregii lumi (n. a.).

mai mulți oameni și să influențez cel mai important tribunal din orice democrație: acela al opiniei publice.

Cartea aceasta este împărțită în două părți. Prima acoperă evenimentele premergătoare războiului recent din Gaza, de la sfârșitul Operațiunii „Cast Lead”¹ (decembrie 2008–ianuarie 2009) până înainte de începerea Operațiunii „Protective Edge” (iulie–august 2014). Cea de-a doua parte se ocupă de Operațiunea „Protective Edge” și de urmările sale.

Țelul meu este să arăt că acțiunile militare ale Israelului pentru apărarea propriilor cetățeni au fost justificate și corecte și că au fost purtate într-o manieră corectă, ele nefiind cu nimic mai puțin justificate decât acțiunile militare purtate de Statele Unite și de aliații lor împotriva ISIS, al-Qaeda și a altor grupări teroriste, fiind duse la bun sfârșit la fel de corect și fiind desfășurate astfel încât au făcut mai puține victime printre civili decât în rândul combatanților.

Cu toate acestea, Israelul a fost condamnat pe nedrept de către prea mulți detractori, ceea ce i-a încurajat pe membrii Hamas să continue să își folosească stratagema condamabilă și infamă, aceea a bebelușului mort. De dragul dreptății și al păcii, lumea trebuie să înceteze să aplice dublul standard față de statul național al evreilor.

ALAN M. DERSHOWITZ
New York
Septembrie 2014

¹ „Plumb topit” (engl.) (n. red.).

Partea I

PRELUDIUL OPERAȚIUNII
„PROTECTIVE EDGE”

Capitolul 1

Operațiunea „Protective Edge” – context istoric

„Cei care nu își amintesc trecutul sunt condamnați să îl repete” – acest truism al filosofului George Santayana descrie foarte bine situația actuală din Orientul Mijlociu, în general, și din Fâșia Gaza, în particular. Israelienii și palestinienii sunt condamnați să repete tragediile din trecut, pentru că nu își studiază propria istorie sau nu o înțeleg așa cum trebuie. Iată de ce este necesar să plasăm evenimentele recente din Fâșia Gaza în contextul lor istoric.

Pe 2 octombrie 2001, la doar trei săptămâni după atacurile teroriste de la 11 septembrie, președintele George W. Bush anunța că Statele Unite susțin crearea unui stat palestinian. Decizia a reprezentat o piatră de hotar pentru cauza palestiniană, din moment ce niciun alt guvern american nu mai afirmase că formarea unui stat palestinian reprezenta un obiectiv clar al politicii externe a SUA. Anunțul a fost cu atât mai remarcabil, cu cât Statele Unite încă își reveneau după atentatele din 11 septembrie, iar extremiștii palestinieni foloseau acțiunile teroriste împotriva Israelului pentru a-și atinge țelurile. Anunțul american apărea la doar câteva luni după ce Yasser Arafat respinsese o ofertă de creare a unui stat venită

din partea prim-ministrului Ehud Barak și a predecesorului lui Bush, Bill Clinton.¹

Anunțul lui Bush le-a oferit palestinienilor șansa de a pune capăt violențelor și de a se concentra asupra unui nou început. Răspunsul Hamas a venit câteva săptămâni mai târziu, când membrii săi au lansat prima rachetă Qassam asupra orașului israelian Sderot, localitate cu o populație de aproximativ 20 000 de oameni, dintre care aproximativ 24 au fost omorâți. De asemenea, atacul a mai rănit câteva sute de persoane, în vreme ce mii de alți oameni au rămas traumatizați.

Site-ul oficial al Hamas a proclamat cu mândrie:

Armata sionistă se teme că palestinienii vor îmbunătăți raza de acțiune a noilor rachete, orașele și satele din zona sionistă fiind în pericol.²

Aceea nu a fost însă decât prima rachetă dintr-o serie de câteva mii pe care Hamas și alte organizații teroriste palestiniene le-au lansat în încercarea lor evidentă de a ucide evrei și de a pune capăt procesului de obținere a păcii.

Atacurile cu mortiere și rachete trase din Fâșia Gaza au atins apogeul către sfârșitul anului 2004 și începutul lui 2005. A existat o scurtă încetare a focului în martie 2005, imediat după

¹ Nu a fost prima asemenea propunere, nici ultima. Comisia Peel (în 1937), ONU (în 1947) și Israelul (în 1967) au făcut recomandări similare, toate fiind respinse cu un triplu refuz: „nu păcii, nu negocierilor, nu recunoașterii!”. În 2008, prim-ministrul de atunci, Ehud Olmert, le-a făcut palestinienilor o propunere extrem de generoasă, pe care aceștia însă nu au acceptat-o (n. a.).

² „Amenințări cu rachete din Fâșia Gaza, 2000–2007”, Centrul de Informații pentru Spionaj și Terorism din cadrul Centrului Patrimoniu și Memorie al Serviciilor de Informații Israeliene citând site-ul Hamas după ce prima rachetă a fost lansată asupra orașului Sderot la sfârșitul lunii octombrie a anului 2001, pp. 33–34 (n. a.).

victoria lui Mahmoud Abbas în alegerile prezidențiale din Palestina, căci diferite facțiuni palestiniene au semnat la Cairo un acord de încetare a violențelor. Totuși, Hamas și alte organizații s-au folosit de perioada de acalmie pentru a se reînarma.

În luna august a aceluiași an, Israelul a început să își retragă trupele din Gaza, chemând înapoi, în mod voluntar, mii de coloniști și de soldați, lăsând în urmă 21 de comunități și punând capăt, practic, prezenței israeliene în regiune. Se spera ca palestinienii să folosească perioada finală a ocupației israeliene pentru a reclădi economia Fâșiei Gaza și pentru a se pregăti să își obțină independența politică, împreună cu Cisiordania, ca parte a statului palestinian.

Donatori privați au intervenit și au cumpărat serele israeliene care fuseseră lăsate în urmă și le-au oferit Autorității Naționale Palestiniene¹. James Wolfensohn, fostul președinte al Băncii Mondiale, a contribuit cu 500 000 de dolari din fonduri proprii pentru finalizarea acestor achiziții.

Însă, imediat după retragere, Hamas și alte organizații teroriste au distrus serele și au deschis focul din nou, atacând cu rachete orașele israeliene Sderot și Așkelon. Factorul care a declanșat atacurile a fost un accident care a avut loc în timpul unei demonstrații Hamas când un camion încărcat cu arme a explodat într-o tabără de refugiați din Gaza, omorând 19 palestinieni. Presa a evitat să prezinte știrea și nu au existat nici demonstrații de protest împotriva uciderii acelor civili.

Tirurile cu rachete au continuat în lunile următoare, deși Israelul nu mai ocupa Fâșia Gaza. În noiembrie 2005, Israelul

¹ *As-Sulṭa al-Waṭaniya al-Filasṭīniya* (ar.), organism de autogovernare înființat în 1994, pentru a guverna Fâșia Gaza și parte din teritoriul Cisiordaniei. Din 2006, controlul asupra Fâșiei Gaza a fost preluat de organizația islamistă Hamas (n. red.).

a semnat un acord cu Autoritatea Națională Palestiniană (ANP) pentru a deschide punctul de trecere a frontierei de la Rafah, aflat la granița dintre Egipt și Gaza. Acordul a făcut parte din încercările de a ajuta comerțul și dezvoltarea economică în Gaza și de a încuraja guvernul palestinian să își asume responsabilități suplimentare în ceea ce privea dobândirea bunăstării pentru palestinieni.

Într-adevăr, punctul de trecere a frontierei de la Rafah a fost în funcțiune în prima jumătate a anului 2006. Granița a rămas deschisă în ciuda faptului că Hamas a obținut victoria în alegerile legislative palestiniene din ianuarie 2006, ceea ce a provocat îngrijorări serioase atât Israelului, cât și comunității internaționale. Cvartetul pentru Orientul Mijlociu¹ (la care participă Uniunea Europeană, Organizația Națiunilor Unite, Statele Unite și Rusia) a avertizat noul guvern palestinian că obținerea ajutorului din partea sa avea să fie condiționată de asumarea unui angajament de către palestinieni: „pentru principiile non-violenței, recunoașterea statului Israel și acceptarea angajamentelor și obligațiilor anterioare”². Hamas a analizat aceste condiții și le-a respins pe fiecare în parte, hotărârea sa obligând Cvartetul și Israelul să întrerupă orice ajutor financiar acordat Autorității Naționale Palestiniene, cu toate că Israelul a continuat să furnizeze electricitate și apă curentă în Fâșia Gaza.

¹ Quartet on the Middle East sau Middle East Quartet (engl.), organizație cunoscută și sub denumirile: Diplomatic Quartet (engl., „Cvartetul diplomatic”), Madrid Quartet (engl., „Cvartetul de la Madrid”) sau Quartet (engl., „Cvartetul”) (n. red.).

² „Declarația Cvartetului – 30 ianuarie”, Cvartetul pentru Orientul Mijlociu, Londra, <http://www.quartetrep.org/quartet/pages/the-quartet/> (link accesat pe 20 noiembrie 2013) (n. a.).

La scurt timp, Hamas și-a reluat atacurile. Numai în luna februarie au fost lansate 47 de rachete. Până în iunie, Hamas și alte grupări trimiseseră asupra Israelului sute de rachete Qassam și Grad, ultimele de proveniență iraniană. Pe 25 iunie, Hamas a lansat un atac, trecând prin galerii subterane pe sub punctul de frontieră Kerem Shalom („Via Păcii”). În lupta care a urmat, palestinienii au răpit un militar israelian, pe Gilad Shalit, i-au omorât pe doi dintre camarazii acestuia și i-au rănit pe alții. Ca urmare a atacului și a răpirii, Israelul a atacat ținte din Fâșia Gaza și a închis punctul de trecere a frontierei de la Rafah. Închiderea obiectivului nu a fost o încercare de a-i pedepsi pe palestinieni, ci o consecință directă a atacării de către membrii Hamas a Israelului.

Chiar și după ce Hamas l-a răpit pe Shalit, granițele Fâșiei Gaza nu au fost complet închise. Punctul de trecere a frontierei de la Rafah a fost deschis timp de 24 de zile în următoarele șase luni și a fost permis un oarecare flux de oameni și de bunuri, deși unul foarte restrâns. În această perioadă, atacurile cu rachete trase din Fâșia Gaza au continuat să-i terorizeze pe civilii israelieni. Cu toate acestea, comunitatea internațională le-a oferit liderilor palestinieni o nouă șansă de a îndeplini cerințele de bază comunicate în ianuarie 2006. Însă cele mai importante două facțiuni palestinieni, Fatah¹, care controla ramura executivă a statului, și Hamas, care controla puterea legislativă, au început o luptă fățișă. După negocieri intense,

¹ Acronimul invers sub care este cunoscut partidul politic naționalist palestinian *Harakat al-Tahrir al-Waṭanī al-Filasṭīnī* (ar., „Mișcarea de Eliberarea Națională a Palestinei”). Înființat de Yasser Arafat în 1965 (ca partid politic, căci mișcarea exista încă din 1956), reprezintă cea mai mare facțiune din organizația politică și paramilitară cunoscută sub numele de Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP, *Munazzamat at-Tahrir al-Filasṭīniya*, ar.) (n. red.).

cele două părți au acceptat ideea unui guvern de coaliție, care s-a format în martie 2007. Cu toate acestea, rachetele au continuat să cadă, recordul fiind atins în mai 2007, când au fost lansate nu mai puțin de 257. În iunie 2007, Hamas a organizat o lovitură de stat militară împotriva guvernului Fatah, alungându-i pe liderii acestuia din Fâșia Gaza și omorând peste o sută de alți palestinieni, inclusiv numeroși civili. Din nou, evenimentele nu au fost relatate pe larg în presă și nici nu s-au organizat marșuri de protest. Din moment ce întregul teritoriu al regiunii Gaza era condus cu asprime, cu duritate, de Hamas, organizația și-a întetit atacurile împotriva Israelului, fiind sprijinită și de alte grupări teroriste palestiniene. Numărul acestor atacuri a crescut și mai mult după ce Israelul și liderii exilați ai Autorității Naționale Palestiniene (care, din perspectiva comunității internaționale, era încă guvernată, în mod legal, de Fatah) au semnat un acord în orașul Annapolis, din statul american Maryland, în noiembrie 2007, luându-și angajamentul de a desăvârși detaliile de instituire a așa-numitei soluții a celor două state¹.

De abia după lovitură de stat organizată de Hamas și intensificarea atacurilor cu rachete care i-au urmat, Israelul a impus sancțiuni mai dure în Fâșia Gaza. În ianuarie 2008, la doi ani de la preluarea puterii de către Hamas și după ce mii de rachete și obuze căzuseră peste diverse orașe din sud, Israelul a început să restricționeze furnizarea petrolului și electricității în Gaza, respectând, astfel, o hotărâre nuanțată a Înaltei Curți de Justiție a Israelului. Cu toate acestea, a facilitat, în

¹ *Two-state solution* (engl.), propunere de rezolvare a conflictului israeliano-palestinian prin înființarea a două state pentru cele două popoare, susținută de majoritatea populației civile israeliene și palestiniene (n. red.).

continuare, distribuirea ajutoarelor umanitare și a petrolului, permițându-le palestinienilor să treacă granița pentru a beneficia de tratamente medicale în spitalele israeliene. Autoritățile israeliene nu au dorit ca palestinienii de rând să sufere și au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a le îmbunătăți condițiile de viață și, în același timp, pentru a reduce capacitatea Hamas de a funcționa ca un regim terorist. Dar, cu toate acestea, Hamas și-a continuat contrabanda cu arme prin intermediul tunelurilor săpate pe sub granița cu Egiptul și, în consecință, peste 2 000 de rachete și de obuze au fost lansate din Fâșia Gaza spre Israel în primele șase luni din 2008.

În iunie 2008, Barack Obama, pe atunci candidat la prezidențiale, a vizitat orașul Sderot și, după ce a văzut resturile de rachete și s-a întâlnit cu localnicii, a declarat:

Nu cred că există vreo țară care să accepte ca anumiți cetățeni ai săi să fie atacați cu rachete. Prima datorie a oricărui stat național este să își apere cetățenii. Și pot să vă asigur că, deși sunt politician, în cazul în care cineva mi-ar ataca propria casă cu rachete, casa în care dorm cele două fiice ale mele, aș face tot ce mi-ar sta în putere pentru a opri acel atac. Și mă aștept ca și israelienii să facă același lucru.

În decembrie 2008, Hamas a declarat, în mod unilateral, că intenționa să reînceapă atacurile cu intensitate maximă și și-a dus neîntârziat la îndeplinire amenințarea, obligând, astfel, Israelul să răspundă, conform legii talionului, cu Operațiunea „Cast Lead”, la sfârșitul lunii decembrie a anului 2008.

Dacă punem în balanță toate aceste fapte, devine limpede că atacurile cu rachete ale palestinienilor împotriva civililor israelieni nu au fost, nicidecum, un răspuns la izolarea din ce în ce mai pronunțată a Fâșiei Gaza, ci tocmai cauza acesteia. Primele asemenea agresiuni au avut loc în octombrie 2001, exact atunci

când lumea era extraordinar de receptivă la ideea creării unui stat palestinian viabil și au continuat chiar și după ce Israelul și-a retras soldații și coloniștii din Fâșia Gaza, în 2005. Ele au fost conduse, neîndoios, cu o și mai mare intensitate după ce Hamas a preluat puterea, în 2006, atingând apogeul în 2007, când Israelul și Autoritatea Națională Palestiniană au hotărât să-și reia negocierile, în vederea punerii în aplicare a soluției celor două state. Atacurile au fost reluate în decembrie 2008, când Hamas a hotărât, în mod unilateral, să refuze să extindă perioada de încetare a focului care fusese acceptată anterior de ambele părți.

Sanctiunile impuse Fâșiei Gaza, nu numai de către Israel, ci de întreaga lume, au fost rezultatul direct al refuzului Hamas de a accepta cerințele minime ale comunității internaționale: încetarea acțiunilor teroriste, recunoașterea statului Israel și respectarea angajamentelor anterioare. Chiar și după ce Hamas a preluat puterea în urma alegerilor din 2006, frontierele Fâșiei Gaza au rămas, oarecum, deschise, până când ostilitățile au fost intensificate de către Hamas, odată cu răpirea lui Gilad Shalit în iunie 2006, cu răsturnarea guvernului legitim al Palestinei în urma loviturii de stat violente din iunie 2007 și cu lansarea unui număr și mai mare de rachete și de obuze asupra civililor israelieni.

Gruparea Hamas se face vinovată de izolarea Fâșiei Gaza pentru că nu este interesată nici de pace, nici de dobândirea bunăstării pentru poporul palestinian. În loc de toate acestea, organizația și-a luat, cu fanatism, angajamentul să distrugă Israelul, urmărind să își îndeplinească acest obiectiv cu ajutorul sprijinului financiar și militar pe care îl primește din partea Republicii Islamice Iran, al cărei mandatar este și ale cărei ambiții de dominație regională le urmărește. În ultimul timp, Hamas a primit ajutor și din partea Statului Qatar și Republicii Turcia.

Israelienii și palestinienii au, în egală măsură, dreptul de a trăi în pace. Hamas și alte organizații teroriste similare le refuză însă acest drept și distrug orice încercare de realizare a procesului de pace. Iată de ce Operațiunea „Cast Lead”, care s-a încheiat în ianuarie 2009, a fost necesară.

Pe fondul acestor frământări, am început să scriu o serie de articole de opinie în timpul Operațiunii „Cast Lead” care au ajuns să formeze, în bună parte, conținutul cărții mele *The Case For Moral Clarity: Israel, Hamas and Gaza*. După publicarea acesteia a fost dat publicității *Raportul Goldstone*¹, care fusese realizat sub auspiciile unei misiuni de investigație a ONU. Acesta a acuzat Israelul că ar fi comis crime de război în timpul Operațiunii „Cast Lead” și a disculpat organizația Hamas de acuzația că ar fi folosit civili drept scuturi umane. Raportul a făcut ca înfrângerea militară suferită de Hamas să devină o victorie atât din punct de vedere juridic, cât și din punctul de vedere al atragerii opiniei publice de partea cauzei palestinienilor. Din cauza importanței acestui raport, îmi încep cartea de față cu răspunsul meu la acea poli-loghie amăgitoare. *Raportul Goldstone* nu numai că a falsificat trecutul, dar a avut și o influență nefastă asupra viitorului, încurajându-i pe membrii Hamas să comită din nou o dublă crimă de război, căci, pe de o parte, ei au lansat rachete asupra civililor israelieni din spatele scuturilor umane palestinienilor, iar, pe de altă parte, au continuat să ucidă sau să răpească nestingheriți civili și soldați israelieni, folosindu-se de tunelurile terorii.

¹ Denumirea sub care este cunoscut raportul de 575 de pagini al Misiunii ONU de Investigare a Conflictului din Gaza, realizat la cererea United Nations Human Rights Council (UNHCR, Consiliul pentru Drepturile Omului al ONU). Coautorii lucrării au fost: Richard Goldstone, Hina Jilani, Christine Chinkin și col. (r.) Desmond Travers (n. red.).

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Introducere</i>	17
Partea I – PRELUDIUL OPERAȚIUNII „PROTECTIVE EDGE”	25
Capitolul 1 – <i>Operațiunea „Protective Edge” – context</i> <i>istoric</i>	27
Capitolul 2 – <i>Argumente împotriva Raportului</i> <i>Goldstone și de ce mai contează</i> <i>acesta încă</i>	36
Capitolul 3 – <i>În sfârșit, un lider Hamas recunoaște</i> <i>că în Fâșia Gaza Israelul a ucis, în cea</i> <i>mai mare parte, luptători înarmați</i>	42
Capitolul 4 – <i>Goldstone trebuie să își retracteze concluziile</i> <i>în lumina ultimelor probe</i>	47
Capitolul 5 – <i>Cum anume face Goldstone ca pacea</i> <i>să devină și mai dificilă</i>	51
Capitolul 6 – <i>Falsa acuzație că Israelul ar fi comis crime</i> <i>de război</i>	56
Capitolul 7 – <i>Argumente împotriva jurisdicției</i> <i>universale</i>	60

Capitolul 8 – <i>Dacă Israelul chiar l-a omorât pe Mahmoud al-Mabhouh, atunci avea, oare, dreptul să o facă?</i>	65
Capitolul 9 – <i>Acțiunile israeliene de interceptare a navelor turcești au fost pe deplin legale, deși, probabil, imprudente.</i>	69
Capitolul 10 – <i>De ce Israelul trebuie să rămână pe poziții</i>	74
Capitolul 11 – <i>Hamas, nu Israelul, l-a omorât pe bebelușul reporterului BBC</i>	79
Capitolul 12 – <i>Votul ONU pentru Palestina reprezintă o amenințare majoră pentru Israel</i>	83
Capitolul 13 – <i>Încetarea construirii în colonii poate facilita pacea israeliano-palestiniană</i>	87
Capitolul 14 – <i>Tratatul de pace în Orientul Mijlociu ar trebui reluate</i>	92
Capitolul 15 – <i>Teroriștii au de câștigat de pe urma schimbului de prizonieri cu Israelul</i>	95
Capitolul 16 – <i>Dreptul Israelului la autoapărare împotriva Hamas</i>	99
Capitolul 17 – <i>Conducerea palestiniană este responsabilă pentru continuarea ocupației israeliene din Cisiordania</i>	104
Capitolul 18 – <i>Câteva întrebări dificile legate de dublul standard aplicat de Europa occidentală în relația cu Israelul</i>	109
Partea a II-a – OPERAȚIUNEA „PROTECTIVE EDGE”	115
Introducere – <i>Operațiunea „Protective Edge”</i>	117
Capitolul 19 – <i>Israelul apără întreaga lume civilizată</i>	121
Capitolul 20 – <i>Conflictul actual dintre Israel și Hamas spulberă mituri</i>	126

Capitolul 21 – <i>Israelul trebuie să mențină embargoul asupra armelor în Fâșia Gaza.</i>	129
Capitolul 22 – <i>Prezentarea numărului victimelor în presă încurajează gruparea Hamas să folosească scuturi umane</i>	134
Capitolul 23 – <i>Netanyahu, războinicul reticent</i>	138
Capitolul 24 – <i>Dușmanul real al locuitorilor din Gaza nu este Israelul, ci Hamas</i>	141
Capitolul 25 – <i>De ce J Street nu susține Israelul?</i>	145
Capitolul 26 – <i>Amenințarea aeroportului israelian de către Hamas reprezintă o amenințare adusă soluției celor două state.</i>	149
Capitolul 27 – <i>Să acuzi gruparea Hamas că folosește scuturi umane nu este o dovadă de rasism</i>	153
Capitolul 28 – <i>Investigarea Israelului de către ONU va încuraja crimele de război ale Hamas . . .</i>	160
Capitolul 29 – <i>Știrea falsă despre „ocuparea Fâșiei Gaza”</i>	166
Capitolul 30 – <i>Qatarul și alți „aliați” ai SUA sunt printre personajele negative ale conflictului din Fâșia Gaza.</i>	172
Capitolul 31 – <i>Hamas folosește armistițiul pentru a răpi oameni</i>	177
Capitolul 32 – <i>Ce ar trebui să facă Israelul? Ce ar trebui să facă Statele Unite?</i>	181
Capitolul 33 – <i>Zonele nelocuite din Fâșia Gaza</i>	184
Capitolul 34 – <i>Hamas exagerează numărul civililor omorâți</i>	188
Capitolul 35 – <i>Sușținerea grupării Hamas este o dovadă de antisemitism</i>	195

Capitolul 36 – <i>Avea, oare, Israelul dreptul să distrugă tunelurile terorii construite de militanții Hamas?</i>	203
Capitolul 37 – <i>ISIS reprezintă pentru SUA ceea ce Hamas reprezintă pentru Israel</i>	209
Capitolul 38 – <i>Nimeni nu ar trebui să fie surprins de brutalitatea ISIS, pentru că lumea încurajează terorismul.</i>	214
Capitolul 39 – <i>Zece motive pentru care Mișcarea BDS este imorală și împiedică instaurarea păcii</i>	219
Capitolul 40 – <i>Dezbaterea dintre Alan Dershowitz și John Dugard</i>	226
Concluzie – <i>Cum să te asiguri că va exista un nou război în Gaza, peste doi ani</i>	255
<i>Mulțumiri</i>	261